

rahha olli kullutanud; sesamma oštās mōndasuggu-
sed keled rāfida ja temma sure tarkuše ja illusa wi-
sīde pārrast armastās ja auuštās tedda iggamees,
keš tedda tundis. Temma iśsa, keš kindlašte omma
wannematte uśso pole hoidis, olli ka omma tūttre
omma ennese Juda uśso sees truište oppetanud;
agga ep olnud paljo aega, siis sai tūtтар haigetš,
nenda et jo olli surremas, ja iśsa sūdda sai wāgga
kurwakš ja olli ilma rahhota, sešt et temma ušt
temmale wāgga pišut lotušt andis, pārrast surma
weel omma tūtrega kōkko sada. — Kui tūtтар om-
ma iśsa suurt kurbdušt nāggi, kutsus temma tedda
ennese jure, ja ütles taśfase heālega, sešt et temmale
ennam joudo ep olnud wāggewašte rāfida: „iśsa
kaš sa armastad mind?“ — „Sinna tead, waštās
iśsa, et sinna armsam minno melešt olled, kui mailm
keige omma warraga!“ — „Jśsa, kaš sa armas-
tad mind tōeste?“ kūsšis tūtтар teišt korda. Mišš
sa minno kurwa sūddamele weel sedda waewa teed,
et sinna ei tahha uškuda, et minna sind armastan,
ešš ma ep olle sulle mitmel wišil sedda naitnud ja
tunništanud, et ma sind keigest sūddamešt armastan,
waštās iśsa. — „Agga kaš se on tōeste tōšši, et sa
mind armastad, armas iśsa,“ kūsšis tūtтар kolmat
korda. — Jśsa ei sanud sure kurbduše pārrast en-
nam waštada ja tūtтар ütles weel: „minna tean,
et sa mind ikka olled armastanud, sinna ollid ikka

wāgga helde minno wašto ja minna armastan sind
keigest sūddamešt, sepārrast minna julgen ūhhe ašja
sinno kāest palluda, kaš sinna tahhad minno palwet
kuulda wōtta?“ — Oh armas laps, waštās iśsa,
pallu miš sa tahhad, makško kuigi suurt hinda, olgo
miš tahheš, keišt peab sulle sama, keišt tahhan ma
sulle anda! — Armas iśsa, minna pallun sind siis
keigest sūddamešt, ārra rāgi ennām ūht ainsa pahha
sanna Jēsušsešt Maatsarettišt!“ — Jśsa ehmatas
selle palwe pārrast nenda ārra, et ei sanud ennām
sannagi rāfida. — „Minna tean, ütles tūtтар,
wāgga pišut Jēsušsešt, sešt keddagi ei oppetanud
mulle middagi temmašt, agga minno haigušses ma
ollen tedda kui omma Jśsandat ja hinge-peāštiat
tundma oppinud, minna ušsun, et temma ūfši mind
woib ōnsakš tehha, et minna kŭl enne tedda ep olle
armastanud, minna tunnen et minna temma jure
lāhhān ja ikka temma jure saan jāda! Sa weel, ar-
mas iśsa, wōtta weel teišt palwet minno kāest kuul-
da, murretse ennesele sedda ramatud, kust seest sa Jē-
sušt Kristušt tundma oppid; ma pallun sind wāgga,
wōtta t e d d a n i s a m m o t i a r m a s t a d a, kui sa siit-
sadišt m i n d olled armastanud!“ — Ennam ei sa-
nud tūtтар mitte rāfida, temma joud olli jo otša
lōppemas, agga need sannad ollid kurwa iśsa sūd-
dame siisse otsego kahheterrane mōešt tungind, tem-
ma ei joudnud ennām sedda kahhefordse hādda